

Драган Бошковић

ЈЕРУСАЛИМ, МОСКВА, МАРГАРИТА

Нема овде ничега.
Ово је Лас Вегас.
Тотална обмана...
Они, Јевреји – верују. Ми – којешта.
У тзв. мојој цркви – неке тетке
и један дечко који клања како треба;
у вашој – Кореанци,
а око цркве Гроба Христовог – поамама Руса.
И љути, али лепо Грци, који се старају...
Не, нема спаса ни код Зиде плача.

Знам да чувам идеју добра, то знам,
али ова таштина и лакоћа свега, овај ехо ничега:
вражија је ствар цео живот мислити да имаш право
да узимаш
као да је свет ту више за тебе него ти за њега.
Вама је он жив, мени су ово кулисе,
напор да се савлада људска беда.
Нисмо за 2000 година нигде стигли.
Нити ко чује шта каже Јахве,
нити ко чује шта Христ не каже,
нити Мухамеда могу себи да објасне
ови који су очајни: а нису ни очајни.

Највеће разочарање су Руси.
Американаца нема осим америчких Јевреја.
Азијати су комични.
Али руске тетке, забрањене, промичу,
и у њима звечи празнина.
Видех младог Достојевског,
исти, пред вратима...
Све је ово само стид.

То где је он ходао земљом, то смо све избрисали.
Нема више ниједне његове стопе,
ништа о њему не знамо.
Коме је дато да верује нека нађе у својој вери спас.

Велики инквизитор.
Да, ипак су он и Толстој све:
о Ани Карењиној, вели Лав, рећи ће вам Софија.
А ја баш пишем нешто о узгоју краставаца,
и, верујем, мрмљају краставци:
Господи помилуј то где и јаз појду,

Господи помилуј да ја волим и империјалну лаж
Москве,
и сву беду углачаног мермера,
и тргове на којима песници од 5 метара пружају руке,
Господи помилуј да ја волим Неву,
на којој сам се још једном опио како треба,
и нисам се дао никада ничему осим књижевности,
које више и нема за мене, ни мене за њу,
али ћу, ако будем могао,
као Мајстор писати до последњег даха:
шта друго да дам празном срцу
и добром скромном животу,
шта друго, Маргарити...

Господи помилуј оца Јована из Париза,
који је волео књиге и умро усред живота,
само сам њега чуо да мисли
и да нешто, на служби, каже,
али је ипак дотирао српске паравојне формације...

Прочитах Дучићев идиотски опис Библије,
па ми дошло да их као трговце
све растерам на њиховим страшним међама;
прочитах и шта Исидора каже за Јевреје:
ма бољи су јој Немци у окупацији јер постоје.
Деспотима, овде, по грчки, зову владике.

Стид ме је себе, а и то се моја сујета игра мноме,
себе бих да надмудрим.
Тамо јаз појду где се глуми она барокна фарса
и венчава рука кнеза Лазара за руску царицу...
Јонеско и Бекет,
Чекајући Ништа...

Јер, ја знам да ме бог воли,
и смерно примам све што је од њега.
Ево ми је у часу слабости притекао.
Само истина, истина и истина,
ма колико сви ми били академски преваранти:
професор Воланд је био тако добар и благ...

Нисмо ја и Света земља једно за друго.
Појам бога је тек логосно бић есвемира...
Борити се, борити, борити, борити,

► у свим карамазовским слабостима.
Постоји и женска религија!

Али чух, најзад, „Алелуја”
и ваш снажан глас у њој,
и мислим да, осим о оцу и мајци,
знам шта још нисте рекли...

Не журите, драги мој, с овога света.
Ваља бити стрпљив, догурати до једно осамдесет.
Нећемо се ваљда кљукати психостабилизаторима,
и бити утучени.
То је смешно.
Нећемо ваљда ноћи проводити испод арапских
младића.

Тек је то којешта.
Да, Нансију је уграђено ново срце,
па је, ево, стигао и до Београда.
И, ништа, као да није ни био, ни он, ни Латур.
Треба живети баш зато што је живот овакав.

А, други том *Браће Карамазових* није ни могао бити
написан:
Аљоша, „анђео не може бити јунак романа”,
каже Сиоран.

Као ни са собом, пријатељу,
ни са овим првим томом и даље не знам шта ћу...

Из песничке књиге у рукопису *Breaking the Waves*

